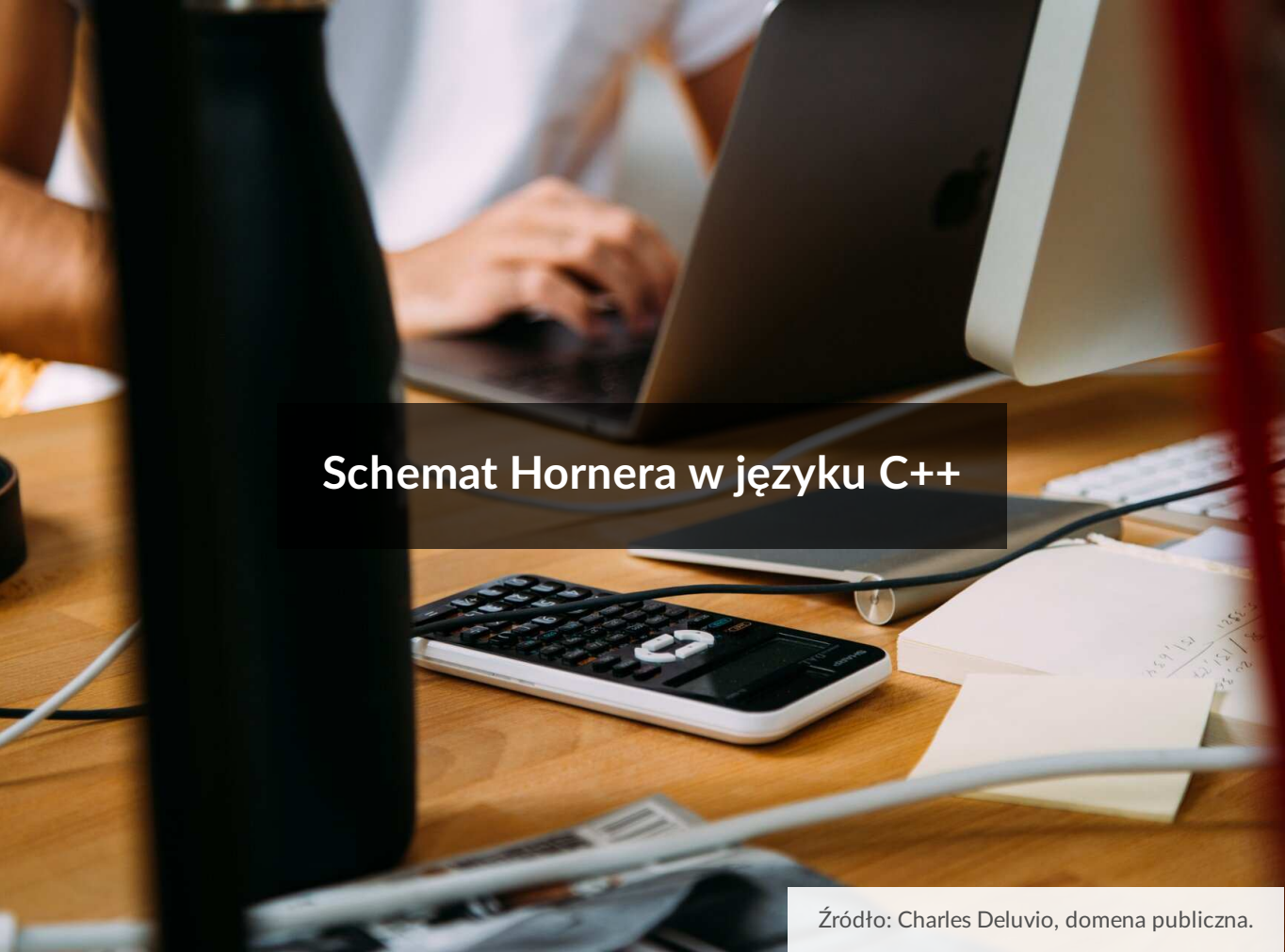

Schemat Hornera w języku C++

- [Wprowadzenie](#)
- [Przeczytaj](#)
- [Prezentacja multimedialna](#)
- [Sprawdź się](#)
- [Dla nauczyciela](#)

Schemat Hornera w języku C++

Źródło: Charles Deluvio, domena publiczna.

W e-materiale [Schemat Hornera](#) poznaliśmy dwie wersje algorytmu, za pomocą którego można obliczyć wartość wielomianu, wykorzystując minimalną liczbę mnożeń.

W tym e-materiale zaimplementujemy schemat Hornera w języku C++.

Ciekawi cię, jak wyglądają implementacje w innych językach programowania? Możesz się z nimi zapoznać w dwóch pozostałych e-materiałach z tej serii:

- [Schemat Hornera w języku Java](#).
- [Schemat Hornera w języku Python](#).

Więcej zadań znajdziesz w materiale: [Schemat Hornera – zadania maturalne](#).

Twoje cele

- Przeanalizujesz algorytm realizujący schemat Hornera iteracyjnie i rekurencyjnie w języku C++.
- Zaimplementujesz algorytm w wersji iteracyjnej oraz rekurencyjnej, obliczający wartość wielomianu za pomocą schematu Hornera.
- Zastosujesz algorytm wykorzystujący schemat Hornera, by rozwiązać konkretne problemy.

Przeczytaj

Schemat Hornera jest sposobem obliczania wartości wielomianu dla podanego argumentu. Dzięki tej metodzie ograniczamy liczbę mnożeń, którą musimy wykonać w celu rozwiązania problemu. W tym materiale zaimplementujemy w języku C++ dwie wersje algorytmu: iteracyjną oraz rekurencyjną.

Specyfikacja problemu:

Dane:

- `wspolczynniki[ ]` – tablica zawierająca liczby rzeczywiste (kolejne współczynniki wielomianu)
- `stopienWielomianu` – liczba naturalna
- `x` – liczba rzeczywista; argument, dla którego obliczana jest wartość wielomianu

Wynik:

- `wynik` – liczba rzeczywista

Przykładowe wyjście:

```
1 Wartość wielomianu dla argumentu x = 4
```

Schemat Hornera – wersja iteracyjna

Zapiszmy krok po kroku algorytm obliczający wartość wielomianu w wersji [iteracyjnej](#).

Krok 1.

Zapiszmy nagłówek naszej funkcji.

Najpierw zapisujemy typ zwracanych wartości przez naszą funkcję. W tym przypadku może to być zarówno typ `int`, `float`, `double`, jak i `void`. W przypadku funkcji typu `void` musimy w ciele funkcji zawrzeć wypisywanie na ekran obliczonej wartości.

Następnie zapisujemy nazwę naszej funkcji `horner`, a potem w okrągłych nawiasach zapisujemy argumenty funkcji. Pierwszym z argumentów jest tablica `wspolczynniki` zawierająca, jak sama nazwa wskazuje, wszystkie współczynniki znajdujące się przy kolejnych potęgach naszego wielomianu. Kolejnym argumentem jest `stopienWielomianu`. Jest to zmienna, w której przechowywana jest największa potęga

naszego wielomianu. Ostatnim argumentem jest zmienna x . Jest to argument, dla którego będziemy obliczać wartość wielomianu.

```
1 int hornerIteracyjnie(int wspolczynniki[], int stopienWielomianu,
```

Krok 2.

Deklarujemy zmienną `wynik`. Może być ona zarówno typu `int`, `double`, jak i `float`.

```
1 int wynik;
```

Krok 3.

Kolejnym krokiem będzie przypisanie do zmiennej `wynik` wartości równej wyrazowi wolnemu w naszym wielomianie.

```
1 wynik = wspolczynniki[0];
```

Krok 4.

Następnie tworzymy pętlę wykonującą się od $i = 1$ do $i = \text{stopienWielomianu}$. Zaczynamy pętlę od wartości równej 1, ponieważ wartość współczynnika wyrazu wolnego została uwzględniona w obliczeniach poza pętlą. Pętla wykonuje się do wartości równej `stopienWielomianu`, ponieważ zaczynamy od stopnia równego 1 i wykonujemy pętlę do momentu, w którym obliczymy cały wielomian.

```
1 for(int i = 1; i <= stopienWielomianu; i++)
```

Krok 5.

W pętli do zmiennej `wynik` przypisujemy jej obecną wartość przemnożoną przez argument x , a do tego dodajemy zmienną zapisaną w tabeli `wspolczynniki` pod indeksem i .

```
1 wynik = wynik * x + wspolczynniki[i];
```

Krok 6.

Po wykonaniu pętli dla funkcji typu void wypisujemy wartość zmiennej wynik w odpowiednim komunikacie.

```
1 cout<<"Wartość wielomianu dla argumentu x = "<<wynik;
```

Dla funkcji typu całkowitego (int) zwracamy zmienną wynik

```
1 return wynik;
```

Cały algorytm, włącznie z krokiem 6. zapisanym dla funkcji typu całkowitego, prezentuje się następująco:

```
1 int hornerIteracyjnie(int wspolczynniki[],int stopienWielomianu,
2 {
3     int wynik = wspolczynniki[0];
4
5     for(int i = 1; i <= stopienWielomianu; i++)
6         wynik = wynik * x + wspolczynniki[i];
7
8     return wynik;
9 }
```

Sprawdźmy jego działanie dla przykładowych danych. Przetestujemy działanie programu dla następującego wielomianu:

$$W(x) = x^2 + 3x - 6$$

oraz $x = 2$.

```
1 #include<iostream>
2 using namespace std;
3
4 int hornerIteracyjnie(int wspolczynniki[],int stopienWielomianu,
5 {
6     int wynik = wspolczynniki[0];
7
8     for(int i = 1; i <= stopienWielomianu; i++)
9         wynik = wynik * x + wspolczynniki[i];
10 }
```

```

11     return wynik;
12 }
13
14 int main()
15 {
16     int wspolczynniki[] = {1, 3, -6};
17     int stopienWielomianu = 2;
18     int x = 2;
19     cout << hornerIteracyjnie(wspolczynniki, stopienWielomianu, x
20
21     return 0;
22 }

```

Program na wyjściu daje liczbę 4, co jest poprawnym wynikiem.

Schemat Hornera – wersja rekurencyjna

Zapiszmy, krok po kroku, algorytm schematu Hornera w wersji [rekurencyjnej](#).

Krok 1.

Zapiszmy nagłówek naszej funkcji:

```

1 int hornerRekurencyjnie(int wspolczynniki[], int stopienWielomianu

```

Składa się on z następujących elementów:

- typu zwracanych wartości przez funkcję – w tym przypadku może to być zarówno `int`, `float`, jak i `double`,
- nazwy funkcji `hornerRekurencyjnie`,
- argumentów funkcji zapisanych w okrągłych nawiasach.

Pierwszym z argumentów jest tablica `wspolczynniki` zawierająca wszystkie współczynniki znajdujące się przy kolejnych potęgach naszego wielomianu. Kolejnym argumentem jest `stopienWielomianu`. Jest to zmienna, w której przechowywana jest największa potęga naszego wielomianu. Ostatnim argumentem jest zmienna `x`. Jest to argument, dla którego będziemy obliczali wartość wielomianu.

Krok 2.

Kolejnym krokiem jest ustalenie warunku przerywania rekurencji. Tym warunkiem będzie to, czy zmienna `stopienWielomianu` jest równa 0.

```
1 if(stopienWielomianu == 0)
```

Krok 3.

Jeśli warunek zapisany w **kroku 2** jest spełniony, zwracamy współczynnik z indeksem zero – jest to wyraz wolny naszego wielomianu.

```
1 return wspolczynniki[0];
```

Krok 4.

Jeśli nasz warunek nie jest spełniony, zwracamy argument, dla którego obliczamy wartość wielomianu pomnożoną przez wartość, jaką zwróci nam wywołana rekurencyjnie funkcja `hornerRekurencyjnie()` z argumentami `wspolczynniki`, `stopienWielomianu - 1`, `x` oraz dodanym współczynnikiem zapisanym pod indeksem `stopienWielomianu`.

```
1 return x * hornerRekurencyjnie(wspolczynniki, stopienWielomianu -
```

Algorytm obliczający wartość wielomianu zapisany w wersji rekurencyjnej zaimplementowany w języku C++ wygląda następująco:

```
1 int hornerRekurencyjnie(int wspolczynniki[], int stopienWielomianu
2 {
3
4     if(stopienWielomianu == 0)
5         return wspolczynniki[0];
6     else
7         return x * hornerRekurencyjnie(wspolczynniki, stopienWielo
8 }
```

Sprawdźmy jego działanie dla przykładowych danych. Przetestujemy działanie programu dla następującego wielomianu:

$$W(x) = x^2 + 3x - 6$$

oraz $x = 2$.

```
1 #include<iostream>
```

```

2 using namespace std;
3
4 int hornerRekurencyjnie(int wspolczynniki[],int stopienWielomianu
5 {
6
7     if(stopienWielomianu == 0)
8         return wspolczynniki[0];
9     else
10         return x * hornerRekurencyjnie(wspolczynniki,stopienWielo
11 }
12
13 int main()
14 {
15     int wspolczynniki[] = {1, 3, -6};
16     int stopienWielomianu = 2;
17     int x = 2;
18     cout << hornerRekurencyjnie(wspolczynniki, stopienWielomianu,
19
20     return 0;
21 }

```

Program na wyjściu daje liczbę 4, co jest poprawnym wynikiem.

Słownik

algorytm

przepis postępowania prowadzący do rozwiązania ustalonego problemu, określający ciąg czynności elementarnych, które należy w tym celu wykonać

iteracja

technika programowania polegająca na powtarzaniu tych samych operacji w pętli określoną liczbę razy lub do momentu, aż zostanie spełniony zadany warunek

przypadek podstawowy

przypadek, dla którego funkcja rekurencyjna nie wywołuje samej siebie, a zamiast tego zwraca z góry określoną wartość

rekurencja

technika programowania polegająca na tym, że funkcja wywołuje samą siebie, aż do napotkania przypadku podstawowego

stopień wielomianu

najwyższa potęga przy zmiennej, która nie jest równa zero
wielomian

wyrażenie algebraiczne będące sumą jednomianów, czyli wyrażeń postaci $a_n x^n$

William George Horner

brytyjski matematyk żyjący w latach 1786–1837; w wieku 14 lat został asystentem nauczyciela w szkole w Bristolu, a w 1809 roku założył własną szkołę w Bath; podał sposób wyznaczania wartości wielomianu z wykorzystaniem minimalnej liczby operacji mnożenia

wykonanie elementarne w rekurencji

moment, gdy funkcja rekurencyjna zwraca konkretną wartość zamiast kolejnego wywołania rekurencyjnego

Prezentacja multimedialna

Polecenie 1

Zapisz algorytm dzielenia wielomianu przez dwumian z wykorzystaniem schematu Hornera, wykorzystując pseudokod lub język programowania.

Przetestuj jego działanie dla następującego dzielenia wielomianu przez dwumian:

$$4x^4 - 3x^2 + x - 7 : x - 2$$

Wykonanie tej operacji jako wynik da nam tablicę współczynników wielomianu, będącego wynikiem dzielenia zadanego wielomianu przez dwumian oraz resztę z dzielenia. Dla przedstawionego przykładu tablica ta będzie zawierała elementy: 4, 8, 13, 27, 47. Ponieważ wynikiem przedstawionego działania jest wielomian $4x^3 + 8x^2 + 13x + 27$ *reszta z dzielenia* = 47.

Specyfikacja problemu:

Dane:

- `wspolczynniki` – tablica liczb rzeczywistych przechowująca współczynniki wielomianu (dzielnej)
- `stopienWielomianu` – liczba naturalna
- `dwumian` – wyraz wolny dwumianu (dzielnika); liczba rzeczywista

Wynik:

- `wynik` – liczba rzeczywista

Polecenie 2

Przeanalizuj prezentację przedstawiającą dzielenie wielomianu przez dwumian i porównaj z nią swoje rozwiązanie.

Materiał audio dostępny pod adresem:

<https://zpe.gov.pl/b/P12dbUcaL>

Pierwszym krokiem, jaki musimy wykonać, jest zapisanie nagłówka funkcji:

```
void horner(double  
wspolczynniki[], int  
stopienWielomianu, double  
dwumian)
```

Przeanalizujmy powyższy nagłówek element po elemencie:

`void` – rodzaj funkcji, która nie zwraca nic,

`horner` – nazwa funkcji,

`double` – typ zmiennej liczbowej
przechowującej liczby zmiennoprzecinkowe,

`wspolczynniki[ ]` – tablica przechowująca
współczynniki wielomianu, który jest dzielną,

`int` – typ zmiennej liczbowej przechowującej
liczby całkowite,

`stopienWielomianu` – zmienna
przechowująca stopień wielomianu, który jest
dzielną,

`dwumian` – zmienna przechowująca wyraz
wolny dwumianu, który jest dzielnikiem.

2

Materiał audio dostępny pod adresem:

<https://zpe.gov.pl/b/P12dbUcaL>

Kolejnym krokiem będzie zadeklarowanie
tablicy, w której będziemy przechowywać wynik
dzielenia.

```
double * wynik = new double  
[stopienWielomianu + 1];
```

Tablica `wynik` ma `stopienWielomianu + 1`
komórek, ponieważ w pierwszych
`stopienWielomianu` komórkach będzie
zapisany wynik naszego dzielenia, zaś
w ostatniej komórce będzie zapisana reszta
z dzielenia.

Tablicę deklarujemy, wypełniając ją od razu
zerami, by nie było w niej danych, które zostały
wcześniej w pamięci.

3

Materiał audio dostępny pod adresem:

<https://zpe.gov.pl/b/P12dbUcaL>

Następnie ustawmy wartość komórki o indeksie zero w tablicy wynik na wartość komórki o tym samym indeksie w tablicy współczynniki.

```
wynik[0] = wspolczynniki[0];
```

4

Materiał audio dostępny pod adresem:

<https://zpe.gov.pl/b/P12dbUcaL>

Kolejnym krokiem będzie stworzenie pętli `for` tak, by przejść przez każdy element obu tablic. Aby to zrobić, musimy zacząć pętlę od `i` równego jeden (ponieważ komórkami o indeksie zero zajęliśmy się wcześniej) do `i <= stopienWielomianu` (ponieważ tablica ma `stopienWielomianu + 1` komórek).

```
for (int i = 1; i <=
    stopienWielomianu; i++)
```

5

Materiał audio dostępny pod adresem:

<https://zpe.gov.pl/b/P12dbUcaL>

W pętli zapisanej w poprzednim kroku musimy obliczyć wartość wielomianu, który powstanie poprzez podzielenie dzielnej przez dzielnik.

Robimy to, zapisując równanie: `wynik[i] = dwumian * (-1) * wynik[i - 1] + wspolczynniki[i];`

Materiał audio dostępny pod adresem:

<https://zpe.gov.pl/b/P12dbUcaL>

Po wykonaniu pętli w tablicy `wynik[ ]` mamy obliczony iloraz, a w komórce o indeksie `stopienWielomianu` mamy zapisaną resztę z dzielenia.

Wyświetlmy wielomian. Aby to zrobić, najpierw musimy stworzyć pętlę `for`, która pozwoli nam wyświetlić cały wielomian. Będzie się ona wykonywała od `i = 0` dopóki `i < stopienWielomianu`. Pętla ta nie wykonuje się do końca tablicy, ponieważ w ostatniej komórce zawarta jest reszta z dzielenia.

```

1
2 for (int i = 0; i <
3     stopienWielomianu; i++)
4 {
5 }
```

Materiał audio dostępny pod adresem:

<https://zpe.gov.pl/b/P12dbUcaL>

Umieśćmy w pętli komunikat pozwalający nam wyświetlić kolejne współczynniki przy odpowiednich potęgach zmiennej `x` w naszym wielomianie. Aby to zrobić, zapiszmy:

```
cout << wynik[i] << "x^" <<
stopienWielomianu - i - 1;
```

Pierwsze, co wyświetlamy, to odpowiedni współczynnik obliczony wcześniej. Następnie wyświetlamy oznaczenie `x` do potęgi. Ostatnim,

co wyświetlamy, jest potęgą, do której podniesiona jest wartość zmiennej x w naszym wielomianie. Potęgę obliczamy poprzez odjęcie od `stopienWielomianu` zmiennej i , ponieważ zmienna i zwiększa się o jeden co każdy obrót pętli. Finalnie od całości odejmujemy jeden. Robimy to, ponieważ w zmiennej `stopienWielomianu` zawarty jest stopień wielomianu, który był dzielną, a iloraz jest stopnia o jeden mniejszego, ponieważ dzieliliśmy dzielną przez dwumian.

8

Materiał audio dostępny pod adresem:

<https://zpe.gov.pl/b/P12dbUcaL>

Następnym krokiem będzie sprawdzenie, czy powinniśmy wyświetlić znak dodawania. Powinien się on wyświetlić w przypadku, gdy następny współczynnik wielomianu jest większy bądź równy zero oraz nie jest on zapisany w komórce o indeksie równym `stopienWielomianu`. Gdyby tak było, oznaczałoby to, że jest to reszta z dzielenia.

```
if (wynik[i + 1] >= 0 && (i + 1)
    != stopienWielomianu)
```

Materiał audio dostępny pod adresem:

<https://zpe.gov.pl/b/P12dbUcaL>

Jeśli warunek sprawdzany w poprzednim kroku jest spełniony, wyświetlamy znak dodawania.

```
cout << "+" ;
```

9

Materiał audio dostępny pod adresem:

<https://zpe.gov.pl/b/P12dbUcaL>

Na końcu, poza pętlą, wyświetlmy wartość reszty z dzielenia. Jest ona zapisana w komórce o indeksie `stopienWielomianu`.

```
cout << " reszta z dzielenia = "
<< wynik[stopienWielomianu] <<
endl;
```

Musimy też pamiętać o usunięciu z pamięci dynamicznie zdefiniowanej tabeli.

```
delete [] wynik;
```

Materiał audio dostępny pod adresem:

<https://zpe.gov.pl/b/P12dbUcaL>

Cały algorytm wygląda następująco:

```
1 #include <iostream>
2 using namespace std;
3
4 void horner(double
  wspolczynniki[], int
  stopienWielomianu, double
  dwumian)
5 {
6     double *wynik = new
  double[stopienWielomianu +
  1];
7
8     wynik[0] =
  wspolczynniki[0];
9     for (int i = 1; i <=
  stopienWielomianu; i++)
10    {
11        wynik[i] = dwumian
  * (-1) * wynik[i - 1] +
  wspolczynniki[i];
```

```

12     }
13
14     for (int i = 0; i <
stopienWielomianu; i++)
15     {
16         cout << wynik[i]
<< "x^" <<
stopienWielomianu - i - 1;
17         if (wynik[i + 1]
>= 0 && (i + 1) !=
stopienWielomianu)
18             cout << "+";
19     }
20     cout << " reszta z
dzielenia = " <<
wynik[stopienWielomianu]
<< endl;
21     delete [] wynik;
22 }
23
24 int main()
25 {
26     double wspolczynniki[]
= { 4, 0, -3, 1, -7 };
27     horner(wspolczynniki,
4, -2);
28     return 1;
29 }

```

Sprawdź się

Pokaż ćwiczenia:

Ćwiczenie 1

Napisz program, który obliczy wartość wielomianu, zgodnie ze schematem Hornera (metoda iteracyjna). Przetestuj jego działanie dla następującego wielomianu $5x^3 + 2x^2 + x + 10$ dla argumentu $x = 5$.

Specyfikacja:

Dane:

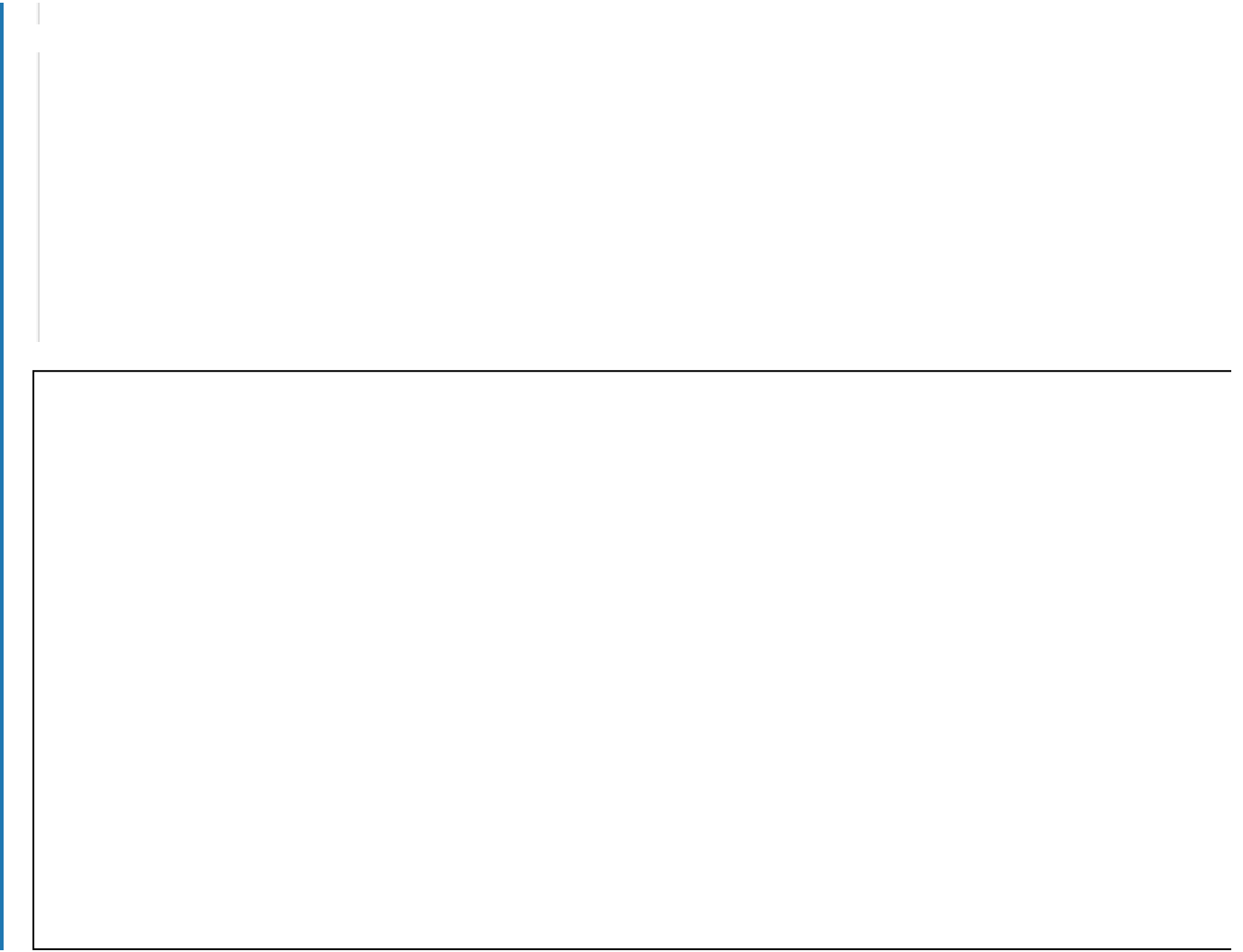
- `wsp` – tablica liczb całkowitych; współczynniki wielomianu
- `stopien` – liczba całkowita; stopień wielomianu
- `x` – liczba całkowita, argument

Wynik:

- `y` – liczba całkowita; wartość wielomianu

Twoje zadania

1. Program ma wyświetlać wartość wielomianu $5x^3 + 2x^2 + x + 10$ dla argumentu $x = 5$.

Ćwiczenie 2

Napisz program, który obliczy wartość wielomianu, zgodnie ze schematem Hornera (metoda rekurencyjna). Przetestuj jego działanie dla wielomianu $x^5 + 7x^3 + x + 1$ dla argumentu $x = 10$.

Specyfikacja:

Dane:

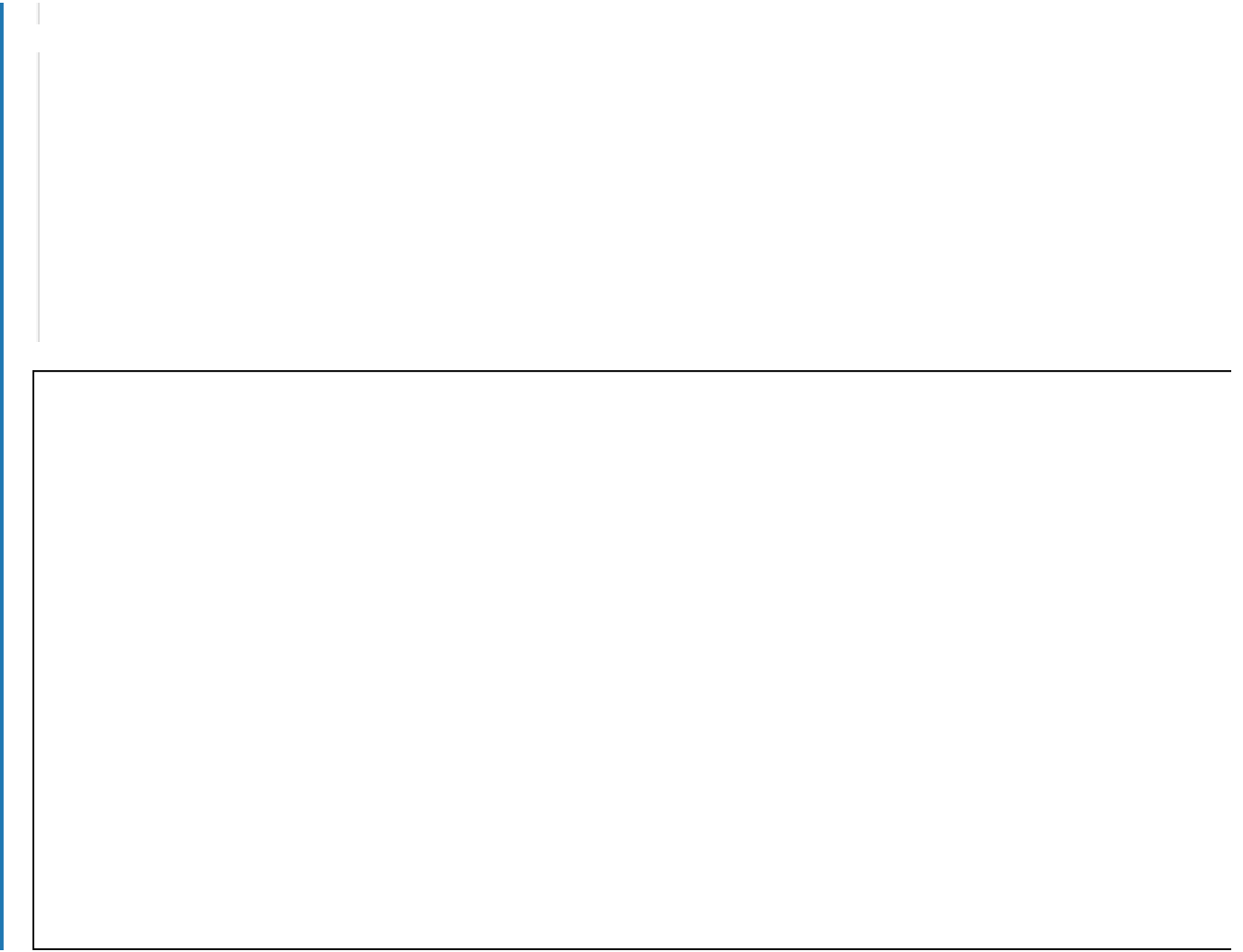
- `wsp` – tablica liczb całkowitych; współczynniki wielomianu
- `stopien` – liczba całkowita; stopień wielomianu
- `x` – liczba całkowita, argument

Wynik:

- `y` – liczba całkowita; wartość wielomianu

Twoje zadania

1. Program ma wyświetlać wartość wielomianu $x^5 + 7x^3 + x + 1$ dla argumentu $x = 10$. Program ma zostać napisany w wersji rekurencyjnej.

Ćwiczenie 3

Napisz program, który obliczy, a następnie wyświetli kolejne współczynniki wielomianu podzielonego przez dwumian. Przetestuj działanie programu dla wielomianu

$6x^3 - x^2 + 5x + 12$ podzielonego przez dwumian $x - 5$.

Specyfikacja:

Dane:

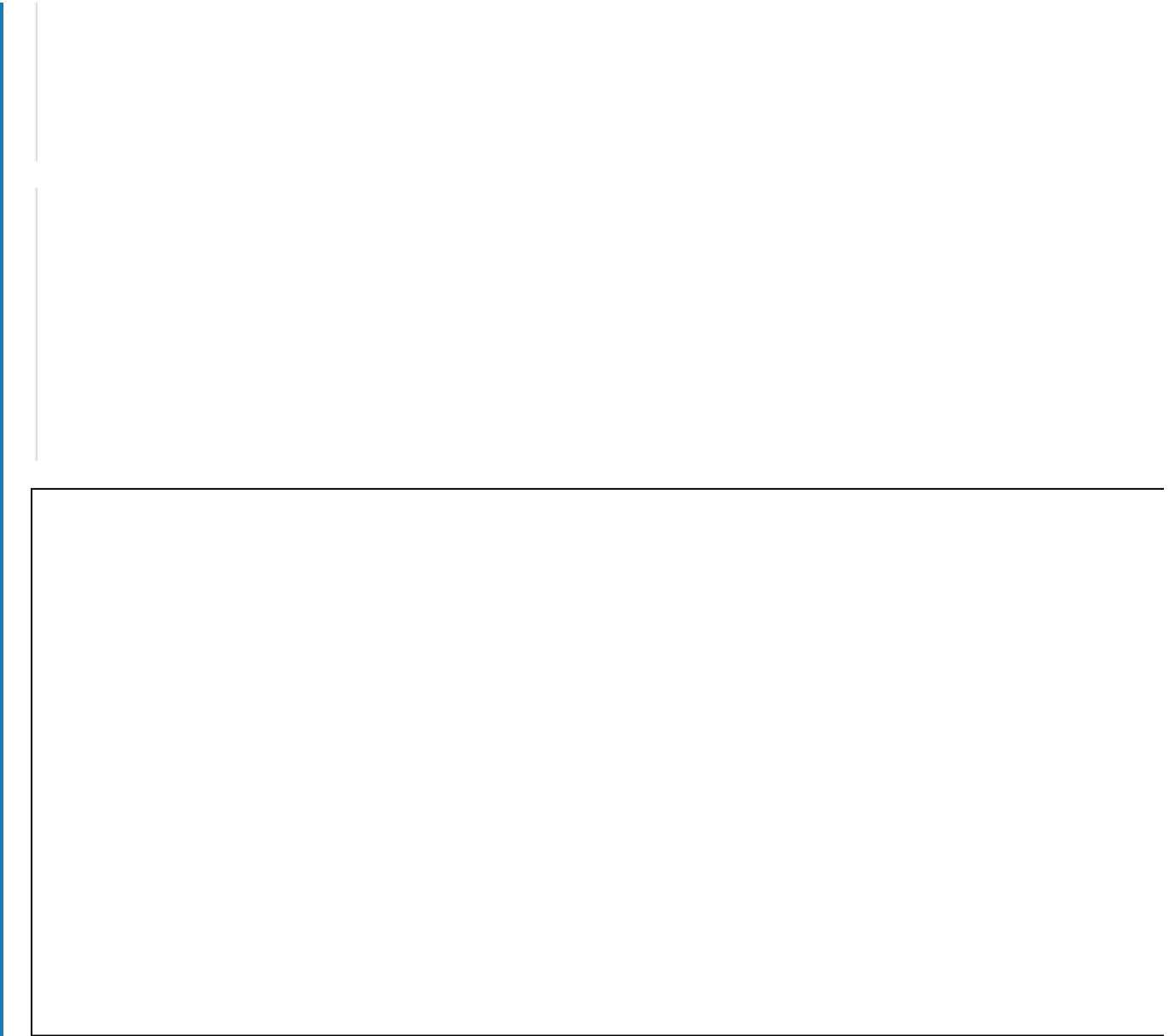
- `wsp` – tablica liczb całkowitych; współczynniki wielomianu
- `stopien` – liczba całkowita; stopień wielomianu
- `dwumian` – liczba całkowita
- `x` – liczba całkowita; argument

Wynik:

- `y` – tablica liczb całkowitych; kolejne współczynniki wielomianu podzielonego przez dwumian

Twoje zadania

1. Program powinien wyświetlić kolejne współczynniki (oddzielone spacją) wielomianu będącego wynikiem dzielenia $6x^3 - x^2 + 5x + 12$ przez $x - 5$.

Aby obliczyć wartość liczby a podanej w systemie liczbowym o podstawie x , możemy obliczyć wartość wielomianu

$$w(x) = a_0x^n + a_1x^{n-1} + a_2x^{n-2} + \dots + a_{n-1}x^1 + a_nx^0$$

w którym a_i to i -ta cyfra liczby a (gdzie a_0 to cyfra najbardziej znacząca liczby a), a n to liczba cyfr w liczbie a pomniejszona o 1.

Napisz program, który dokona zamiany liczby podanej w systemie liczbowym z przedziału $[2, 9]$ na liczbę w systemie dziesiętnym zaprezentowanym sposobem. W celu obliczenia wartości wielomianu zastosuj algorytm wykorzystujący schemat Hornera.

Przetestuj działanie programu dla liczby w systemie trójkowym o wartości 21012211 .

Specyfikacja:

Dane:

- `liczba` – ciąg znaków; liczba całkowita zapisana w systemie liczbowym z przedziału $[2, 9]$

Wynik:

- `wynik` – liczba całkowita; liczba w systemie decymalnym

Twoje zadania

1. Program dokonuje konwersji liczby zapisanej w systemie trójkowym na liczbę zapisaną w systemie dziesiętnym.

Dla nauczyciela

Autor: Maurycy Gast

Przedmiot: Informatyka

Temat: Schemat Hornera w języku C++

Grupa docelowa:

Szkoła ponadpodstawowa, liceum ogólnokształcące, technikum, zakres rozszerzony

Podstawa programowa:

Cele kształcenia – wymagania ogólne

I. Rozumienie, analizowanie i rozwiązywanie problemów na bazie logicznego i abstrakcyjnego myślenia, myślenia algorytmicznego i sposobów reprezentowania informacji.

II. Programowanie i rozwiązywanie problemów z wykorzystaniem komputera oraz innych urządzeń cyfrowych: układanie i programowanie algorytmów, organizowanie, wyszukiwanie i udostępnianie informacji, posługiwanie się aplikacjami komputerowymi.

Treści nauczania – wymagania szczegółowe

II. Programowanie i rozwiązywanie problemów z wykorzystaniem komputera i innych urządzeń cyfrowych.

Zakres rozszerzony. Uczeń spełnia wymagania określone dla zakresu podstawowego, a ponadto:

3) sprawnie posługuje się zintegrowanym środowiskiem programistycznym przy pisaniu, uruchamianiu i testowaniu programów;

I + II. Zakres rozszerzony. Uczeń spełnia wymagania określone dla zakresu podstawowego, a ponadto:

1) zapisuje za pomocą listy kroków, schematu blokowego lub pseudokodu, i implementuje w wybranym języku programowania, algorytmy poznane na wcześniejszych etapach oraz algorytmy:

h) obliczania wartości wielomianu za pomocą schematu Hornera,

Kształtowane kompetencje kluczowe:

- kompetencje cyfrowe;
- kompetencje osobiste, społeczne i w zakresie umiejętności uczenia się;
- kompetencje matematyczne oraz kompetencje w zakresie nauk przyrodniczych, technologii i inżynierii.

Cele operacyjne (językiem ucznia):

- Przeanalizujesz algorytm realizujący schemat Hornera iteracyjnie i rekurencyjnie w języku C++.
- Zaimplementujesz algorytm w wersji iteracyjnej oraz rekurencyjnej, obliczający wartość wielomianu za pomocą schematu Hornera.
- Zastosujesz algorytm wykorzystujący schemat Hornera, by rozwiązać konkretne problemy.

Strategie nauczania:

- konstruktywizm;
- konektywizm.

Metody i techniki nauczania:

- dyskusja;
- rozmowa nauczająca z wykorzystaniem multimediu i ćwiczeń interaktywnych;
- ćwiczenia praktyczne.

Formy pracy:

- praca indywidualna;
- praca w parach;
- praca w grupach;
- praca całego zespołu klasowego.

Środki dydaktyczne:

- komputery z głośnikami, słuchawkami i dostępem do internetu;
- zasoby multimedialne zawarte w e-materiale;
- tablica interaktywna/tablica, pisak/kreda;
- oprogramowanie dla języka C++, w tym kompilator GCC/G++ 4.5 (lub nowszej wersji) i Code::Blocks 16.01 (lub nowszej wersji), Orwell Dev-C++ 5.11 (lub nowszej wersji) lub Microsoft Visual Studio.

Przebieg lekcji

Przed lekcją:

1. **Przygotowanie do zajęć.** Nauczyciel loguje się na platformie i udostępnia e-materiał: „Schemat Hornera w języku C++”. Uczniowie zapoznają się z treściami w sekcji „Przeczytaj” w kontekście programowania.

Faza wstępna:

1. Chętna lub wybrana osoba przedstawia najważniejsze informacje związane ze schematem Hornera.
2. Nauczyciel wyświetla temat oraz cele zajęć, omawiając lub ustalając razem z uczniami kryteria sukcesu.
3. **Rozpoznanie wiedzy uczniów.** Uczniowie tworzą pytania dotyczące tematu zajęć, na które odpowiedzą w trakcie lekcji.

Faza realizacyjna:

1. Nauczyciel sprawdza przygotowanie uczniów do zajęć, prosząc chętną lub wybraną osobę o przedstawienie najważniejszych informacji z sekcji „Przeczytaj”.
2. **Praca z tekstem.** Nauczyciel prosi uczniów, by w parach przeanalizowali zaproponowane w sekcji „Przeczytaj” rozwiązania i przetestowali ich działanie na podstawie podanych przez siebie wielomianów.
3. **Praca z multimediami.** Uczniowie zapoznają się z Poleceniem 1 z sekcji „Prezentacja multimedialna”. W zależności od grupy nauczyciel może proponować napisanie opisanego programu za pomocą języka programowania lub pseudokodu. Uczniowie porównują swoje rozwiązania z prezentacją.
4. **Ćwiczenie umiejętności.** Uczniowie, pracując w parach, wykonują ćwiczenie nr 1 z sekcji „Sprawdź się”. Nauczyciel sprawdza poprawność pisanych kodów, porównuje je i omawia wraz z uczniami. Wskazuje najbardziej efektywne rozwiązanie.
5. Liga zadaniowa – uczniowie pracując w parach wykonują ćwiczenie nr 2 z sekcji „Sprawdź się”, a następnie dzielą się swoimi wynikami przez porównywanie napisanego kodu z inną grupą, która również zakończyła zadanie.

Faza podsumowująca:

1. Nauczyciel wyświetla na tablicy temat lekcji i cele zawarte w sekcji „Wprowadzenie”. W kontekście ich realizacji podsumowuje przebieg zajęć, a także wskazuje mocne i słabe strony pracy uczniów.
2. Na koniec zajęć z programowania w C++ nauczyciel prosi uczniów o rozwinięcie zdania: „Na dzisiejszych zajęciach nauczyłam/łem się jak...”.

Praca domowa:

1. Uczniowie wykonują ćwiczenia 3–4 z sekcji „Sprawdź się”.

Materiały pomocnicze:

- Oficjalna dokumentacja techniczna dla języka C++.
- Oficjalna dokumentacja techniczna dla oprogramowania Code::Blocks 16.01 (lub nowszej wersji), Orwell Dev-C++ 5.11 (lub nowszej wersji) lub Microsoft Visual Studio.

Wskazówki metodyczne:

- Treści w sekcji „Przeczytaj” można wykorzystać jako podsumowanie i utrwalenie wiedzy uczniów.